

LIBRIS

We know
books

Mark Twain

Din copilărie și alte povestiri

Traducere din limba engleză de Ana-Maria Scarlat
Ilustrații: Șerban Andreescu

CUPRINS

1. Rugăciune pentru turtă dulce	7
2. Hipnotizatorul.....	9
3. Un câine și trei dolari.....	26
4. Știrea despre moartea mea	35
5. Bancnota de 1 000 000 de lire	37

1. RUGĂCIUNE PENTRU TURTĂ DULCE

Domnișoara Horr era o femeie de vârstă mijlocie, originară din New England, avea obiceiurile și principiile celor de acolo și întotdeauna își începea orele cu o rugăciune și cu lectura unui capitol din *Noul Testament*, pe care îl explica apoi pe scurt. În unul dintre aceste comentarii scurte, domnișoara Horr a dezvoltat ideea pe care o conținea textul, „Cere și ți se va da”, spunând că oricine se roagă cu tot sufletul și cu o dorință arzătoare de a primi ceva putea să fie sigur că rugăciunea sa avea să-și primească răspunsul.

Am fost atât de impresionat și de entuziasmat de posibilitățile acestei rețete pe care ne-o oferise încât credeam că o auzisem pentru prima dată. Și m-am gândit să încerc. Având foarte mare încredere în domnișoara Horr, nu mă îndoiam câtuși de puțin de rezultate. Așa că m-am rugat pentru niște turtă dulce.

Margaret Koonernan, fiica brutarului, venea la școală în fiecare dimineață cu o bucată de turtă dulce. De obicei, o ținea ascunsă, dar, în acea zi, după ce am terminat rugăciunea și am ridicat privirea, am observat că turta dulce îmi era la îndemână și că fetița se uita în altă parte. Cred că niciodată în toată viața mea nu m-am bucurat atât de mult de răspunsul la o rugăciune cât m-am bucurat de răspunsul primit atunci și m-am pocăit imediat. Aveam nenumărate dorințe, de toate felurile, care întotdeauna rămăseseră neîmplinite, dar,

În acel moment, am decis să le îndeplinesc eu însumi și încă în mod excesiv, acum că descoperisem calea.

Dar acest vis, ca multe alte visuri pe care le avem în viață, nu avea niciun fundament. Pentru următoarele două sau trei zile m-am rugat și m-am rugat așa cum nimeni altcineva din satul nostru nu s-a rugat; m-am rugat din suflet și cu stăruință, dar nu a ieșit nimic din asta. Am observat atunci că nici cea mai înfocată rugăciune nu putea să îmi aducă mai multă turtă dulce și am ajuns la concluzia că, dacă un om își păzește bucata de turtă dulce bine și nu își ia ochii de la ea, atunci nu are niciun motiv să se deranjeze cu rugăciunile.

Mama era foarte îngrijorată de ceva din atitudinea și din comportamentul meu, astfel încât m-a luat deoparte și a început să mă descoasă cu o blândețe nemaipomenită. De teamă să nu-i distrug sufletul bun, nu i-am dezvăluit schimbarea care avusese loc în sufletul meu, dar, în cele din urmă, i-am mărturisit, cu lacrimi în ochi, că am încetat să mai fiu creștin. Cu inima frântă, ea m-a întrebat de ce. I-am explicat cum mi-am dat seama că am fost creștin doar de dragul câștigului și că nu mai puteam suporta nici măcar gândul; prea mare era fărădelegea. Apoi m-a strâns la pieptul ei și m-a liniștit. Din ce mi-a spus, am înțeles că, dacă aș fi continuat să fiu așa, n-aș fi fost niciodată singur.

2. HIPNOTIZATORUL

Un moment interesant în satul nostru (Hannibal) era sosirea hipnotizatorului. Cred că era anul 1850. Nu sunt foarte sigur în privința asta, dar știu că era luna mai – acel detaliu a supraviețuit trecerii a cincizeci și cinci de ani. Câteva mici incidente legate între ele din acea lună au ajutat ca amintirea să rămână cu mine în tot acest timp, incidente fără consecințe și care nu merită să fie immortalizate, însă amintirea mea le-a păstrat cu grijă și a îndepărtat lucruri cu adevărat valoroase pentru a le oferi spațiu și a le face să se simtă confortabil. Adevărul este că memoria unei persoane nu are mai multă logică decât conștiința sa și nici apreciere pentru orice fel de valori și proporții. Cu toate acestea, nu acele incidente neînsemnate sunt importante. Subiectul este hipnotizatorul acum.

El și-a promovat spectacolul și a promis minunății. Intrarea, ca de obicei, 25 de cenți, iar pentru copii și negri, jumătate din preț. Satul auzise despre hipnotizări, la modul general, dar nu se întâlneau cu acestea încă. În prima seară, nu au participat multe persoane, dar au avut atâtea de povestit în ziua următoare încât curiozitatea tuturor fusese stârnită, iar după aceea magicianul a avut două săptămâni prospere. Aveam paisprezece sau cincisprezece ani – vârsta la care un băiat e dispus să îndure toate lucrurile, să sufere toate lucrurile, în afară de moartea prin ardere, dacă prin acestea putea să fie ostentativ și să se arate în fața

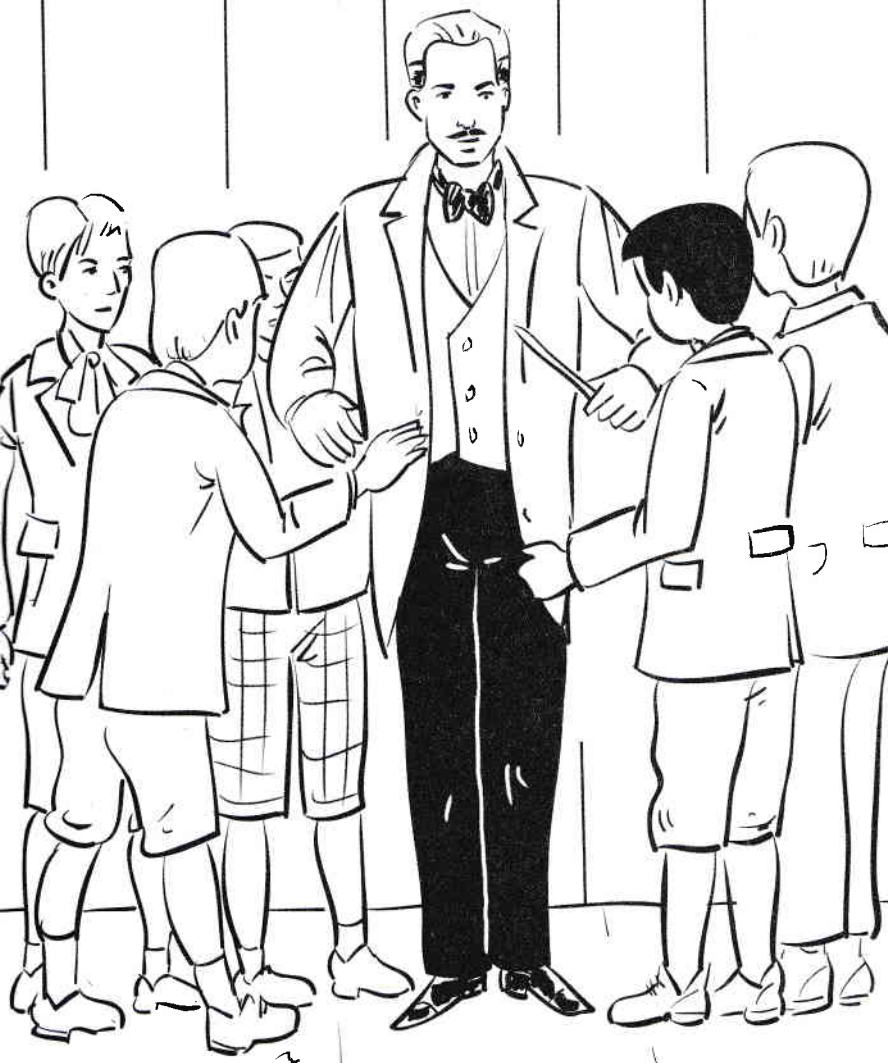
publicului. Așadar, când am văzut „subiecții” realizându-și bufoneriile prostești pe scenă și făcând oamenii să râdă, să strige și să-i admire, am simțit o dorință arzătoare de a deveni eu însumi subiect. În fiecare noapte, timp de trei nopți, am stat în rândul candidaților de pe scenă și am ținut discul magic în palmă, l-am privit și am încercat să adorm, dar am eșuat, am rămas treaz și am fost nevoit să mă retrag înfrânt, precum marea majoritate.

De asemenea, am fost nevoit să stau acolo și să fiu ros de invidie față de Hicks, zilierul nostru. Am fost nevoit să stau acolo și să-l văd fugind mâncând pământul și sărind când Simmons, hipnotizatorul, exclama „Vezi șarpele! Vezi șarpele!” și să îl aud spunând „Vai, ce frumos!” ca răspuns la sugestia că el privea un apus splendid – și tot așa, întreaga activitate nebunească. Nu am putut să râd, nu am putut să aplaud, m-a umplut de amărăciune să îi văd pe ceilalți făcând asta și să observ că oamenii făceau un erou din Hicks, că se adunau în jurul lui când se termina spectacolul și că îl rugau să le spună și mai multe lucruri despre particularitățile minunilor pe care le văzuse în viziunile lui și că își manifestau în multe feluri mândria că îl cunoșteau. Hicks – ce mai idee! Nu puteam să suport, fierbeam în propria invidie.

În a patra noapte, a sosit tentația și n-am fost suficient de puternic ca să rezist. După ce m-am holbat la disc o vreme, m-am prefăcut adormit și am început să încuviințez din cap. Imediat a venit hipnotizatorul și a început să facă mișcări peste capul meu și de-a lungul trupului, picioarelor și brațelor, finalizând fiecare mișcare cu un pocnet din degete, ca să elimine surplusul de electricitate, apoi a început să mă „atragă” cu discul,

LBRIS

We know
books

ținându-l cu degetele și spunându-mi că nu pot să-mi iau ochii de la el, oricât aș încerca. Așa că m-am ridicat încet, m-am aplecat și m-am uitat la el, apoi am urmărit discul peste tot, exact așa cum i-am văzut pe ceilalți făcând. Apoi am fost trecut prin ceilalți pași. La simpla sugestie, am fugit de șerpi, am cărat găleți la un incendiu, m-am entuziasmat la cursele vapoarelor, am făcut dragoste cu fete imaginare și le-am sărutat, am pescuit de pe scenă și am prins pești care îmi depășeau greutatea – și tot așa, toate minunățiile obișnuite. Dar nu în felul obișnuit. Am fost precaut la început și atent, temându-mă că hipnotizatorul ar putea descoperi că eram un impostor și că m-ar fi izgonit de pe scenă în mod rușinos, dar, imediat ce mi-am dat seama că nu eram în pericol, m-am dedicat sarcinii de a pune capăt rolului lui Hicks în calitate de subiect și de a-i uzurpa locul.

A fost o sarcină destul de ușoară. Hicks se născuse onest, eu, fără acea piedică – așa spuneau mulți oameni. Hicks văzuse ce văzuse și povestise în acord cu acest lucru. Eu văzusem mult mai mult decât ceea ce era vizibil și am adăugat foarte multe detalii care ar fi putut ajuta. Hicks nu avea imaginație, eu aveam o rezervă dublă. El se născuse calm, eu mă născusem entuziasmat. Nicio viziune nu putea stârni un extaz în el și, oricum, era constipat în privința limbajului, dar, dacă eu aveam o viziune, puteam să folosesc toate cuvintele din dicționar și, pe lângă asta, să fabulez total.

La sfârșitul primei mele jumătăți de oră, Hicks făcea parte din trecut, un erou căzut, un idol distrus, iar eu știam și mă bucuram și îmi spuneam în sufletul meu: „Succes la fărădelege!” Hicks nu ar fi putut niciodată

să fie hipnotizat până în punctul în care ar fi sărutat o față imaginară, cu atât mai puțin una reală, dar eu eram competent. Pentru orice lucru la care eșuase Hicks, eu mi-am stabilit ca scop să reușesc, indiferent care ar fi fost prețul pe care trebuia să îl plătesc, fizic sau moral. Dăduse dovadă de câteva defecte, iar eu le observasem pe toate. De exemplu, dacă magicianul întreba „Ce vezi?” și îl lăsa să inventeze o viziune de unul singur, Hicks era prost și orb, nu putea să vadă nimic și nici să spună vreun cuvânt, în timp ce magicianul a descoperit în scurt timp că, atunci când era vorba de a avea viziuni uimitoare și comerciale, eu puteam să mă descurc mai bine fără ajutorul lui decât cu el. Apoi mai era un lucru: Hicks nu valora doi bani atunci când era vorba despre sugestia mentală mută. Ori de câte ori Simmons era în spatele lui și se uita la partea din spate a capului său și încerca să îi impregneze o sugestie mentală, Hicks stătea cu un chip lipsit de expresie și niciodată nu suspecta nimic. Dacă ar fi observat, ar fi putut să își dea seama după chipurile concentrate ale spectatorilor că ceva ce se întâmpla în spatele lui necesita un răspuns. Din moment ce eram un impostor, mă temeam foarte mult să fiu supus la acest test pentru că știam că profesorul mi-ar fi „indus” să fac ceva, iar, pentru că eu nu știam ce anume, aș fi fost expus și demascată. Însă, când sosi momentul, mi-am asumat riscul. Mi-am dat seama după expresiile încordate și expectative ale oamenilor că Simmons era în spatele meu și încerca să îmi inducă să fac ceva cu toată puterea lui. Mi-am dat toată silința să îmi imaginez ce îmi dorea, dar nimic nu îmi sugera ceva anume. M-am simțit rușinat și nefericit atunci. Credeam că momentul dizgrației mele sosise și

LEBRIS

We know
books

